

МЕСЕДЖ ЩОДО ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Викликами сьогодення є застосування різноманітних інформаційних технологій. І, як наслідок, створення нового формату існування суспільних відносин. Новий формат передбачає – новий концептуальний підхід до регулювання цих відносин.

Створення праксеологічних правових механізмів регулювання інформаційних відносин можливо на підставі створення збалансованої, наукового обґрунтованої державної інформаційної політики.

Враховуючи статтю 9 Закону України «Про інформацію», при створенні вираженої державної інформаційної політики необхідно брати до уваги особливості створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорону та захист інформації.

Головною метою Державної інформаційної політики України є створення сприятливих соціально-правових, економічних умов для закріплення механізмів формування, розвитку і забезпечення ефективного використання інформаційних ресурсів у всіх сферах життя і діяльності осіб, суспільства й держави. На формування головної мети істотно впливає існуючий національний інформаційний простір, який є складовою світового інформаційного простору. Враховуючи реалії сьогодення (гібридні війни, світову економічну кризу, глобалізацію та т.п.), формування національного інформаційного простору необхідно здійснювати на засадах забезпечення національного інформаційного суверенітету та національної інформаційної безпеки.

Аналізуючи наукову літературу можливо визначити основні проблеми пов'язані із Державною інформаційною політикою України, зокрема, відсутність належних адміністративно-правових механізмів впливу на процеси формування та реалізації Державної інформаційної політики.

Дана система проблем обумовлена багатьма чинниками, до яких можливо віднести: А) *відсутність єдиного доктринального підходу до визначення основних категорій у сфері державної інформаційної політики*. Наприклад, наслідком різноманітного наукового розуміння категорії «державна інформаційна політика» є різне коло питань, які потрібно враховувати при визначенні та закріпленні правових механізмів регулювання інформаційних відносин. Так, розуміння сутності поняття «державна інформаційна політика» різними вченими суттєво відрізняється. Представники однієї концепції вважають, що «державна інформаційна політика» - це комплекс дій держави для одержання,

використання, поширення та зберігання інформації або як захист держави від різноманітних інформаційних загроз. Представники другої концепції вважають, що «державна інформаційна політика» - це сукупність стратегічних завдань держави, основною метою яких є перехід до інформаційного суспільства. Але необхідно враховувати, що сучасний світ змінюється під натиском процесів глобалізації та інформатизації, бурхливого розвитку інформаційних і комунікаційних технологій. Все це, сприяє формуванню інформаційного суспільства, в якому інформація та знання є ключовими ресурсами суспільного розвитку. Ці концепції в повній мірі не враховують увесь спектр питань, які включає державна інформаційна політика, акцентуючи увагу на лише на окремих напрямках діяльності держави в інформаційній сфері. Тому, доцільним буде зосередитися на формуванні сучасного поняття «державна інформаційна політика» із урахуванням національного інформаційного суверенітету, національної інформаційної безпеки та глобалізаційних процесів.

Б) *відсутність єдиних загальних принципів інформаційної політики.* Подолати цю проблему можливо шляхом прийняття Концепції державної інформаційної політики або Інформаційного кодексу України.

В) *відсутність переліку основних завдань державної інформаційної політики.* Формування системи основних завдань буде сприяти формуванню стратегічно важливих напрямків інформаційної політики. Наприклад, до них можливо віднести - побудова сучасного інформаційного суспільства та забезпечення інформаційної безпеки, враховуючи Декларацію принципів «Побудова інформаційного суспільства - глобальне завдання у новому тисячолітті» [2].

Г) *необхідність підвищення ефективності державної інформаційної політики як інституціональної передумови формування моделі соціально-економічного розвитку країни шляхом забезпечення єдиного інформаційного простору на макро- і мікрорівнях* [3]. Враховуючи, що в Україні вже дуже багато зроблено в цьому напрямку але необхідно зробити ще більше, у зв'язку із стрімким розвитком новітніх інформаційно-телекомунікаційні технологій, глобалізації світових інформаційно-технологічних ринків тощо.

Д) *неналежне нормативно-правове регулювання суспільних відносин в інформаційній сфері.* Але необхідно враховувати, що істотне збільшення обсягів правового регулювання в цій сфері обумовлюється створенням інформаційного суспільства, і як наслідок, підвищення суспільного значення і ролі інформаційних відносин й інформаційної діяльності [4].

Е) *особливості реалізації Державної інформаційної політики на окупованих територіях та в зоні ООС тощо.*

Література

1. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. №2657-XII // Відомості Верховної Ради України. – К., 1992. – №48. – Ст. 650. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>
2. Декларація принципів «Побудова інформаційного суспільства - глобальне завдання у новому тисячолітті» від 12.12.2003 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c57
3. Жукова Л.М. Вплив інформаційних технологій на соціально-економічні процеси держави як чинник інституціональних перетворень URL: https://scholar.google.com.ua/scholar?start=0&q=related:yZX0X6DB2Y5FhM:scholar.google.com/&hl=ru&as_sdt=0,5
4. Кормич Б.А. Правове регулювання інформаційної діяльності: навч.-метод. посіб. / Б.А. Кормич, О.П. Федотов, Т.В. Аверочкина. – 2018. – 150 с.

УДК 342.9(043.2)

Гончарук С.Т., к.ю.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДО ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ

Після започаткування в Україні кримінальної відповідальності юридичних осіб законодавче встановлення для них адміністративної відповідальності є питанням часу. Причому воно не тільки назріло, але й перезріло. Адміністративна відповідальність юридичних осіб давно законодавчо передбачена в багатьох країнах близького зарубіжжя, зокрема в Білорусі, Російській Федерації, Молдові та ін. Певною мірою опосередковано і завуальовано в свій час вона була передбачена і в чинному вітчизняному законодавстві, як в окремих законах (наприклад, «Про пожежну безпеку», «Про основи містобудування» та ін. [1]), а також і в Кодексі України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП). Зокрема, в ч. 1 ст. 14-2 КУпАП говориться, що адміністративну відповідальність за правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані в автоматичному режимі (за допомогою технічних засобів, що дають змогу здійснювати фотозйомку або відеозапис та функціонують згідно із законодавством про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах), несуть юридичні та фізичні особи, за якими зареєстровано транспортний засіб [2].

Не існує єдиної думки щодо існування адміністративної відповідальності юридичних осіб і в адміністративно-правовій теорії. На можливість застосування такої відповідальності звертається увага у ряді підручників з адміністративного права [3, с. 288]. Так, Т.О. Коломоєць